

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Fristeren

Citation: Hertz, Henrik: "Fristeren", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskjellige Perioder, 1.-4. Deel.*, udg. af Første Deel , 1851-62., s. 2. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hertz09_lev-shoot-workid55026/facsimile.pdf (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskjellige Perioder, 1.-4. Deel.

Fristeren.

For mig laue i fjernbegrenset Sphære
Verdens Bragt og Vryd, dens Glædes Smil.
Blækket fra den smægtende Hætare
Sank som Olien i min Alares Bl.
Lig en let opklæret, yndig Mengde
Gled forbudne Glæder mig forbi,
Og mit Øje tabtes henrykt i
Denne Udsigts grønbselsje Længde.

Men foran mig stod med tuis Gæberde
Fristeren og lured' paa mit Blif.
Fra hans Alshns Mat, hans Lanfers Gjærde,
Haan og Ynk, lig sage Lyu, udgik.
„Denne Verden vorde skal bit Eie“
— Sagde han — „og lyde dine Bud.
Du skal herske, frugtet som en Gud,
Lover du at følge mine Weie.“

Og af Synets varme Liv udklækket
Talte Driften nægrig i mit Bryst.
Og af mine Sanders Oprør ogget
Ved jeg for et Indtryk af min Lyft.
„Det er et Glystum at nyde“
— Hvi kæd' i Beruusning min Begjær —
Og er Undergangens Rædsel nær,
Er det dog guddemieligt at høde!“

„Smyter Ørnen ikke paa sit Bytte?
Og den græske Tiger paa sit Ølov?
Skal ei Løven sine Kræfter nytte?
Skal ei Hingsten sparke med sin Hov?
Men er' mine Drifter mindre sterke?
Gi forbundne tot med min Natur?
Og kan jeg skal træse Evangens Muur
Om min Villie som dens Svagheds Mørke?“

„Smæk dig da til Brudenattens Glæde,
Skjonne Jord, min hemmelige Brud!
Glaae fra dine Lænder Kydsheds Klæde!
Kmuppen er i Blomster sprungen ud.
Som en yndig, duftende Hættere
Skal du lyde og beherske mig;
Og til Den for hvad jeg offerer dig,
Af dit Skjæd jeg vil min Fryd begjære.“

— Mens jeg talte, stod med taus Gehørde
Fristeren og lured' paa mit Blit.
Fra hans Nashns Mat, hans Tankers Gjærde,
Haan og Unk, lig fage Lyg, udgik.
Alt jeg segned', en elendig Fange.
Wien — da greb mig en usynlig Haand.
Briske saae jeg Trylleriets Vaand,
Og i Fristeren den gamle Slangel!

Og imens den evige Fordæver
Og med ham mit Eben facer at flye,
Spændte jeg til Flugt de flappe Nerver —
Men en Stenme bandt min Hod paanh:
„Har du glemt“ — den sagde — „Son af Jorden!
At din Lid er Synbefaldets Lid,
At du sedies blandt en Slekt, hvil's Id
Langst har ført den fra Naturens Orden?

Kan du, før du føle Verdens Planke
Uitter i de gamle Huger ind?
Blæse Liv i langst begravne tanker?
Rive sonder Sellers tette Spind?
Kan du ikke, da undsligt itide
Drømmens Dryd og Haabets syde Nøjt;
Eller frugt, at i dit øde Bryst
Drager ind den strenge Eumenide.

Christus lig, den blødende Hørsoner,
Glem, at du nedslammer fra en Gud.
Du blev født til Savnets Kornefroner;
Andres Hånd ved dig skal flettes ud.
At Naturens Tempel sank af Glæde,
At man slukked' ud hens Ullerild,
At, at dine Hæbre fore vild,
Maa du med dit Hjerteblod undgjælde.

I et ydmigt Sind og Selvforstågten
Ligger Værnet mod din Arts Fordær.
I dig selv betrægt kun Samtids-Slægten,
I din Id dit Selvforsonings-Hørv!
Viid, det er forgjæves at forsage
I din Dvals og Skræfs Gehvene.
Son af Gud! din Faders Willie! See!
Ei han tager denne Kalk tilbage!